

[Blank page]

1.
2.
3.
4.
5.
6.

1158.

1776, 14.

QVAESTIO
 IVRIS CONTROVERSI
 AN
CVI PORTIONIS HEREDITARIAE
ALIENATIO INTERDICTA, EIVS
QVOD ADCRESCENDI IVRE ACQVIRIT,
 ALIENATIO SIMVL PROHIBITA SIT

Q V A M
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
 P R A E S I D E

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
 PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
 ET SOCIETAT. LITERAR. DVISBVRGENS.
 S O C I O

IN AVDITORIO IVRIDICO
 DIE V. IANVAR ANNO c1o1o cclxxxvi.

DEFENDET
IOANNES GOTTLIEB GERBIG
 SCHLEVSINGA • HENNEB.

L I P S I A E
 EX OFFICINA LANGENHEMIA.

AN
CVI PORTIONIS HEREDITARIAE
ALIENATIO INTERDICTA EIVS
QVOD ADCRESCENDI IVRE
ACQVIRIT ALIENATIO SIMVL
PROHIBITA SIT?

§. I.

Non est dubium, testatorem liberalitati suae legem dare posse quamcunque, dumne quid contineat, quod iniustum, turpe et naturae aut legibus contrarium. Sic indicta olim testamento viduitas contraria legi Pappiae Poppeae videbatur, sicque iure impossibilis conditio habebatur, quae, quamuis liberalitati suae conditionem posuerat testator, pro adiecta tamen haberi non poterat, ut patet ex PAPINIANO in L. 82. §. 5. *π.* de condit. et demonstr. MAEVIAE, inquit, SI NON NVBSEKIT, FVNDVM CVM MORIETVR LEGO. *Potest dici, et si nubserit, eam confestim ad legatum admitti.*

admitti. Non possët vero admitti, si vim illa conditio haberet. Adde MARCIANVM in *L. 14. π. de condit. instit.* Contra dubium non est, possë testatorem rei portionisque, quam heredi legatarie relinquit, alienationem prohibere, vt patet ex SCAEVOLA in *L. 38. §. 4. π. de Leg. III.* Sed non omnem alienationem indistincte prohiberi possë, potius eam, in qua causa expressa est, probat MARCIANVS in *L. 114. §. 14. π. de Leg. I. ex Rescripto Seueri et Antonini.* Ita apud eum legitur. *Diui Seuerus et Antoninus rescripserunt, eos, qui testamento vetant quid alienari, nec causam exprimunt, propter quam id fieri velint, nisi inuenitur persona, cuius respectu hoc a testatore dispositum est, nullius esse momenti scripturam: quasi nudum præceptum reliquerint; quia talem legem testamento non possunt dicere. Quod si liberis, aut posteris, aut libertis, aut heredibus, aut aliis quibusdam personis consulentes, eiusmodi facultatem significarent; eam seruandam esse.*

§. II.

Sed hæc tantum obiter; non enim de omni alienatione dicamus prohibita, at de certa aliqua specie tantum, videlicet, an, cui portionis hereditariae alienatio interdita, eius, quod accrescendi iure acquirit, alienatio simul prohibita sit. Tractarunt hanc quaestionem *Glossatores*, quos excitat *Ioan. VAVDVS Var. Quaest. L. I. c. XLIII.* quique omnes putant, accrescentem portionem pariter alienari prohibitam esse, quaeque sententia recepta esse videtur. Ab his recedit *VAVDVS* cit. loc. putans: *quia testator suam unicuique portionem duntaxat alienare in lege prohibuit, non aliter a verbis eius recedendum, quam si euident illius contraria voluntas appareat.* Bene quidem, sed distinctius causa tractanda.

§. III.

Ante omnia ergo videndum, an alienatio illa prohibita lege valeat nec ne. Cum enim ex Rescripto *Diui Seueri et Caracallae,*

racallae, quod excitauit MARCIANVS in *L. 114. §. 14. de Leg. I.* non omnis prohibitio alienationis obliget eum, ad quem ex testatoris liberalitate aliquid sub lege prohibita alienationis venit, sed ea tantum, cuius prohibitionis causa simul expressa est, sequitur omnino, si in portione principali prohibitio alienationis ex lege haud obliget, multo minus eam obseruari posse in ea portione, quae iure accrescendi acquiritur. Fac testatorem nude dixisse in testamento, nolle, vt res ex sua hereditate acquisitae alienentur, nec addidisse vel in cuius gratiam, vel ob quam aliam causam prohibitam esse alienationem velit, recte ex sententia MARCIANI cunctae res hereditariae et iure accrescendi acquisitae alienabuntur.

§. IV.

Contra si vni tantum suae portionis alienatio interdicta non reliquis, aliter sentiendum erit. Scripserat testator in testamento suo: *TITIVS, CAIVS, MAEVIUS heredes mei sunt in fundo Semproniano, ea tamen lege, ne Titius suam portionem alienet, vt habeat, vnde alatur: vel, vt aliquid ad suos heredes ex mea hereditate veniat.* Facile patet hac lege scripta, voluntariam tantum alienationem Titio esse prohibitam, eamque solam Titii personam prohibitionem obligare. Quare si vel Caius, vel Maevius collegarii coniuncti vtrique cum Titio, nolit in communione persistere et ad diuisionem prouocet, necessaria tunc erit alienatio, et cum nemo cogi possit, vt in communione permaneat, licitum non tantum erit iudicium communi diuidendo, verum etiam non obstantem testatoris prohibitionem recte ad alienationem, cum aliter diuisio fieri nequeat, veniendum. Mouet ex parte me PAVLI in *L. 8. pr. π. Commun. diuid.* auctoritas, qui adfirmat: *Esti non omnes, qui rem communem habent, sed certi ex his diuidere desiderant: hoc iudicium accipi potest.* Quodli vero CAIVS suam partem repudiet, eaque iure accrescendi ad Titium et Maevium veniat, quaerendum, an Titius

tius partem Caii ex iure accrescendi acquisitam voluntarie alienare possit. Et puto, recte eundem hanc portionem alienaturum. Testator enim suae partis alienationem prohibuerat, non aequae Caii vel Maeuii. Neque ex testatoris voluntate sola illam partem acquirit, sed ex legum beneficio, quibus ius accrescendi statutum. Cum ergo illa portio sine onere seu prohibitione Caio relicta, atque pars illius sine prohibitione ad Titium venit, recte hanc partem alienabit, quamvis suam partem alienare voluntarie nequeat.

§. V.

At quid? Si ipse *Titius*, cui pars sub prohibitione de non alienando relicta, suam repudiet hereditatis portionem, eaque veniat ad Caium Maeuiumque coheredes, recte quaeritur: an his quoque prohibita sit partis accrescentis alienatio, quippe Titio illa alienare prohibita. Sane licite alienare utrosque hanc partem arbitror. Condicio enim de non alienanda portione Titio tantum adscripta, non aequae reliquis. Iam utor eodem argumento. Caius enim et Maeuius neuter horum hanc portionem deficientem directo ex testatoris voluntate acquirit, sed ex legis arbitrio, quod onus nullum ponit; nihil ergo obstat, quo minus et accessoriam partem alienent, qui suam hereditario iure quaesitam portionem recte alienabunt. Prouoco etiam ad auctoritatem IUSTINIANI in *L. vn. §. ii. C. de Caduc. tollend.* in qua lege scripserat Imperator: *Sin autem ad deficientis personam hoc onus fuerit collatum: hoc non sentiat is, qui non alienum, sed suum tantum legatum imminutum habet.* Sicuti vero prohibita alienatio rei legatae omnino onerosa est, imo odiosa certo respectu dici potest, ut recte statuit *VALENTINVS* *cit. loc.* ita dubitandum non est in ea, quam proposuimus, specie, onus tantum Titio adscriptum, non reliquis.

§. VI.

§. VI.

Supereſt praeterea alia ſpecies: Teſtator in ſuo teſtamento ita ſcripſerat: *TITIVS* heres fundum meum urbanum praecipito ea lege, ne alienet. *CAIVS* heres eadem lege fundum ruſticum habeto, ut utrique ſuarum fortunarum certam habeant ſedem eoſdem, que inuicem ſubſtituo, Mortuo teſtatore *TITIVS* hereditatem adit, fundumque urbanum ſibi praecipit. *CAIVS* ſuam portionem repudiat. Accreſcit ergo ea heredi Titio. Conſtituit vero is portionem iure accreſcendi vel magis ex ſubſtitutione acquiſitam vendere: cumvero illa portio Caii deficiens continebat fundum ruſticum cum onere relicto, ne alienaretur, quaerſitum eſt, an ſimul haec prohibitio iplum Titium impediatur, quominus alienaret. Sed ſecundum ea, quae propoſita ſunt, recte Titius fundum ſuum ruſticum alienabit iure accreſcendi acquiſitum, qui tamen ob teſtatoris ultimam voluntatem hereditarium urbanum alienare nequit. Ratio in hoc quaerenda, quod cauſa prohibitae alienationis eum haud tangat; habebit enim certam fortunarum ſuarum ſedem in hereditario fundo urbano, ut in ruſtico in qua Caio relicta ſedes erat, ea non egeat. Et huc ſeſe referunt verba *IUSTINIANI* in *L. vn. §. ii. C. de Caduc. toll.* Hoc non ſentiat is, qui non alienum, ſed ſuum tantum legatum imminutum habet.

§. VII.

Adhuc quaedam dicendam de ſpecie, quam *CERVIDIUS* in *L. 38. §. 5. π. de Leg. III.* expoſuit. Verba ſunt: *Quindecim libertis, quos nominaverat, praediolum cum taberna legauerat: et adiecerat haec verba: SIBIQVE EOS HABERE POSSIDERE VOLO EA LEGE ET CONDITIONE, NE QVIS EORVM PARTEM SVAM VENDERE, DONAREVE ALIVDQVE QUID FACERE ALII VELIT. QVOD SI ADVERSVS EA QVID FACTVM*

CTVM ERIT, TVNC EAS PORTIONES PRAE-
 DIVMVE CVM TABERNA AD REMPVBLICAM
 TVSCVLANORVM PERTINERE VOLO. Quidam
 ex his libertis vendiderunt partes suas duobus conlibertis suis ex eo-
 dem corpore. Emtores autem defuncti Caium Seium extraneum he-
 redem reliquerunt: quaesitum est: partes, quae venierunt, vtrum ad
 superstites collibertos suos, qui partes suas non vendiderunt, perti-
 nerent. respondit, secundum ea, quae proponerentur ad Caium Seium
 pertinere. Idem quaesit, an partes venditae ad rempublicam Tusculano-
 rum pertinerent: respondi, non pertinere. Videtur quidem Scaeuola
 contra omnem testatoris expressam voluntatem respondisse, cum
 nollet, vt ad extraneam personam partes praedioli cum taberna
 venirent, Gaius Seius vero utique extraneus esset, qui eas par-
 tes possidebat, vt forsan exinde conici posset, clausulae poe-
 nali locum esse, vt scilicet ad rempublicam Tusculanorum perti-
 neret. Sed rectissimus utique est Ceruidius Scaeuola, quod et
 CLAVDIVS, qui ad Scaeuolam notas scripsit in eadem lege ob-
 seruat. Verba sunt: *CLAVDIVS*: Quia non possidentis persona,
 qui nunc extraneus est, respicienda est: sed entorum, qui secundum
 voluntatem defuncti ex illis fuerunt, quibus permiserat testatrix venun-
 dari: nec condicio existit dati fideicommissi Tusculanis. Facile pa-
 tet, prohibitionem illam tantum ad heredes pertinere, non ve-
 ro ad eos qui heredibus dein succedunt. Odiosa enim strictis-
 simae sunt interpretationis.

Leipzig, Diss., 1776 A-G

f
TA-706

nur 34 Stek. bisher verkauft

VD
18

1776, 14.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN
CVI PORTIONIS HEREDITARIAE
ALIENATIO INTERDICTA, EIVS
QVOD ADCRESCENDI IVRE ACQVIRIT,
ALIENATIO SIMVL PROHIBITA SIT

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISBVRGENS.
SOCIO
IN AVDITORIO IVRIDICO
DIE V. IANVAR ANNO MDCCCLXXXVI.
DEFENDET
IOANNES GOTTLIEB GERBIG
SCHLEVSINGA • HENNER.

LIPSIÆ
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

